

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **P. S.,** zastoupená JUDr. Miroslavem Pindešem, Ph.D., advokátem se sídlem Zámecká 550, Bučovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2010, č.j. JMK 120681/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2011, č. j. 57 A 104/2010 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2011, č. j. 57 A 104/2010 – 19, (dále jen „napadené usnesení“), kterým Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl její žalobu, která byla podle jeho názoru nepřípustná ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., protože stěžovatelka nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení o odnětí příspěvku na živobytí podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů.

V kasační stížnosti, podané prostřednictvím advokáta, stěžovatelka pouze uvedla, že „*napadenému usnesení vytýká především nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí podání a porušení práva na spravedlivý proces, zejména v tom ohledu, že se nemohla účinně hájit před soudem, neboť rozhodl ve věci bez nařízeného jednání, aniž by ji vyzval a poučil o následcích,*

jak předpokládá § 51 odst. 1 s. ř. s." Dodala, že kasační stížnost doplní ve smyslu § 103 s. ř. s. dodatečně.

Protože tak stěžovatelka neučinila, vyzval ji krajský soud podle § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením ze dne 26. 4. 2011, č. j. 57 A 104/2010 - 25, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost tak, aby z ní bylo zřejmé, z jakých konkrétních důvodů brojí proti napadenému usnesení, přičemž v odůvodnění připomněl, že kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) – e) s. ř. s. Zároveň ji poučil, že pokud kasační stížnost ve stanovené lhůtě neupřesní, nebude možné v kasačním řízení pokračovat a Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítne. Toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 2. 5. 2011.

Stěžovatelka ve stanovené lhůtě ani později na výzvu nereagovala a kasační stížnost nedoplnila. Krajský soud proto následně předložil kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Z výše uvedeného je přitom zřejmé, že se stěžovatelce poučení v tomto směru dostalo.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelkou podaná kasační stížnost nebyla do současné doby nijak doplněna a je tak třeba předně posoudit, zda má náležitosti požadované ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť v opačném případě by ji nebylo možné projednat, a protože nebyla k výzvě soudu doplněna, musela by být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s., případně podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40). Skutečnosti, že kasační stížnost není zcela řádně a náležitě konkrétně odůvodněna, si je ostatně vědoma sama stěžovatelka, když v kasační stížnosti uvedla, že ji z důvodu časové tísně podává v této podobě z procesní opatrnosti a že ji doplní ve smyslu § 103 s. ř. s. dodatečně. Přestože stěžovatelka nijak nereagovala na výzvu krajského soudu, ač byla poučena o následcích neodstranění jejích nedostatků, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost obsahuje jednu přezkoumatelnou námitku vedoucí k posouzení otázky, zda krajský soud mohl rozhodnout o věci samé bez jednání.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že krajský soud zaslal zástupci stěžovatelky výzvu nazvanou „poučení podle § 8 a § 51 s. ř. s." založenou na č.l. 13 soudního spisu, v níž ji vyzval, aby se vyjádřila, zda souhlasí, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání. Zároveň ji ve výzvě

poučil, že pokud do 2 týdnů nevyjádří s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, má se zato, že souhlas udělila. Z dodejky připojené na č.l. 12 soudního spisu je zřejmé, že zásilka obsahující tuto výzvu byla doručena osobně zástupci stěžovatelky dne 10. 12. 2010 v 12 hod. 24 minut. Stěžovatelka ani její zástupce nevyjádřili v zákonné lhůtě svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že je-li účastník v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu před krajským soudem zastoupen zástupcem s procesní plnou mocí, doručuje se výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. pouze tomuto zástupci; nejedná se o záležitost, kdy by měl účastník řízení něco osobně vykonat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2005, č. j. 4 Azs 471/2004 - 55). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud nijak neporušil právní předpisy, když rozhodl o věci samé bez jednání.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu